Монологи про кохання
(Уривок)

II

Не захвати солодкого зомління,
Не пестощів пекучая жага
З'ясують нам ті чарівні боління,
Які любов у серця вимага.
Кохання — спів, зальот душі — не тіла,
Зоря з-за хмар, веселка дощова;
Вона ростить у нас незримі крила
І до країн незнаних порива.
Душа у нас болить від самотини,
Рвучися все з земних важких заліз,
Вона жада поради і дружини,
Жада розкош в багатті спільних сліз…
Зі мною ти, моя красо-богине, —
Що мовити? Душа у нас одна —
І цілий мир в очу твоєму гине,
І світ новий, баєчний вирина…
О люба ніч! Ти появляєш мрії
Й невиразні краси в зористій млі…
Як чарівно ген промені блідії
Мереживом сріблятся по землі!
В обіймища сплелись сутінів зграї,
Отрутою пашать нічні квітки,
І шепотять про втіхи в темнім гаї
До місяця закохані мавки…
Все повно чар і виростає з міри,
Минулеє з прийдешнім ізлилось;
Душа зорить в дитиннім сяйві віри,
Бажається незбутнього чогось…
Зріднили нас незмислені хвилини

І захвати розкошів неземних;
Вчуваються і пісні янголині,
І тихий дзвін струн легких, золотих.
Моя красо! Моє святе кохання,
З тобою я зіллю своє буття —
Тобі віддам усі свої бажання,
В тобі знайду весь світ, всі почуття!